

saa mener jeg, der ligger større Betryggelse i den nuværende Valgmaade for, at Husmændene virkelig faar valgt Repræsentanter, der kan varetage deres Interesser.

Hvis vi ser paa Amtsradaenes Sammensætning, som den er nu, maa vi jo sige, at i saa godt som alle Amtsråd her i Landet er det store Flertal interesseret i Jordsalg; det er store Godsejere og store Gaardejere, der har samme Interesse, Interessen i, at Jorden bliver dyr, fordi de har Jord at sælge, og kun et meget lille Mindretal indenfor hvert Amtsråd kan i Virkeligheden siges at være valgt saaledes, at Husmændene og Arbejderne kan føle sig repræsenteret i deres Anskuelse. Derimod sker det ikke saa sjældent, ja, jeg vil sige, det er meget almindeligt, at naar Sogneraadene skal vælge Valgmænd til Amtskommissionerne, samtidig med at de vælger Valgmænd til Amtsradaene, vælger de dertil Folk udenfor Sogneraadet, Folk, der har staaet i Arbejdet indenfor Husmandsforeningerne, fordi de finder det naturligt, at det bliver Husmændene, der udpeger disse Medlemmer. Men det er jo ogsaa netop det, den højtærede Minister vil til Livs. Hvis nemlig Sogneraadene hertil valgte de samme, som de vælger til Valgmænd til Amtsrådsvalgene, vilde Valget af Amtskommissioner ikke komme til at koste Penge. Valgmændene skulde jo rejse alligevel, og om de samtidig med Amtsrådsvalget ogsaa valgte Amtskommissionerne, var saa revnende ligegyldigt; Rejsen skulde gøres, deres Ophold bekostes alligevel. Den højtærede Minister siger imidlertid, at det er for at spare en hel Masse Penge, denne Ændring skal indføres, og hvis der kan spares Penge, kan det kun være, fordi Sogneraadene hidtil har valgt andre, har valgt Husmænd og givet dem en Dags Diæter for at rejse ind og vælge Amtskommissionsmedlemmerne. Derfor vil jeg henstille, at den højtærede Minister tænker sig en lille Smule om — han lover det — og at han, naar han har tænkt sig lidt om, sætter sig i Forbindelse med Husmandsorganisationerne og prøver paa sammen med dem at finde en Valgmaade, der bedre end den foreslaaede imødekommer de Ønsker, der lever blandt Statshusmændene.

I § 1, 3die Stykke, er der ogsaa nogle Ændringer. Jeg sad og lyttede meget ivrigt, den Gang det ærede Medlem Hr. Thorhauge havde Ordet, fordi jeg tænkte, at der var dog noget, han maatte falde over. Han gjorde det ikke, og naar han

ikke faldt over det, tror jeg, det har en ganske bestemt Grund. Her kommer den højtærede Minister og siger, at det Kontorholdsvederlag, som Amtskommissionernes Formænd har, skal forhøjes fra 10 Kr. til 20 Kr. Det er en ikke ringe Forhøjelse for de Amtskommissionsformænd, der virkelig har noget at bestille; den kan godt betyde 3000—4000 Kr.s Lønforhøjelse for dem, men jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt den er paakrævet; det kan være, de har saa meget Kontorarbejde at den er nødvendig, og saa skal jeg ikke gaa derimod. Men saa synes jeg, det er en lille Smule underligt, at man bliver ved at beholde den samme Betaling og den samme Rejsemaade for de menige Kommissionsmedlemmer, som man har opretholdt lige siden 1909. Man siger til dem, at de maa rejse paa III. Klasse. Det er vistnok, saa vidt mig bekendt, den eneste Kommission her i Landet, som man forlanger skal rejse paa III. Klasse, og det kan vel kun være, fordi det er Husmænd. Jeg havde ventet, at det ærede Medlem Hr. Thorhauge havde protesteret derimod, men han har jo sit II. Klasses Kort, og han er som Kommissionsformand een af dem, der faar 20 Kr. i Kontorholdsgodtgørelse, og det kan jo være, at han i Glæde derover fuldstændig har overset det andet. Man siger til de menige Kommissionsmedlemmer, at de, naar de skal rejse ud, faar 6 Kr. om Dagen, for saa vidt de ikke er borte fra Hjemmet udover 12 Timer, og hvis de er borte udover 12 Timer, faar de 10 Kr. om Dagen. Der er vist heller ingen anden Kommission, man forlanger skal rejse for den Pris. Jeg ved godt, at i Øjeblikket faar de 50 pCt. i Dyrtidstillæg, saaledes at de faar 9 og 15 Kr., men jeg mener, at selv de 9 og 15 Kr. for de menige Kommissionsmedlemmer, der i mange Tilfælde ikke kan tage sig andet for, er en saa lille Betaling, at man i hvert Tilfælde bør fastsætte den her i Loven og ikke holde paa den gamle Betaling, 6 og 10 Kr.

Dernæst er der i § 3 e. en Ting, som sikkert er undgaaet den højtærede Ministers Opmærksomhed; han har altsaa ikke tænkt sig om den Gang. Der staar nemlig, at for at komme i Besiddelse af saadanne Brug, skal man have ernæret sig ved Landarbejde mindst 4 Aar efter det fyldte 18de Aar. Men naar nu en Ansøger er fyldt 21 Aar og har Ret til at faa et Brug, hvordan skal saa denne Bestemmelse forstaas? Han maa have skyndt sig meget stærkt, naar han i Løbet af 3